

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить в 5 грудня 1939 р.

Субота, 21 березня 1987 року

№ 36 (3855).

Ціна 2 коп.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

Відповідальність брати на себе

Почалися звіти і вибори в шкільних комсомольських організаціях. До XX з'їзду ВЛКСМ вони мають пройти в класних, а в квітні-травні — в комсомольських організаціях шкіл. Отож нинішня звітно-виборна кампанія проходить в період підготовки і виконання рішень XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду комсомолу республіки.

Сьогодні більше 80 процентів поповнення комсомолу одержують комсомольські квитки в школі. Тому шкільний комсомол повинен взяти на себе головну відповідальність по поліпшенню справ зі вступом до нашої Спілки. До редакції надходить чимало листів, прохання стурбованістю тим, що саме в школі насамперед здійснюється «валовий» підхід до прийому в члени ВЛКСМ.

Нині, коли йде перебудова в усіх сферах нашого життя, шкільному комсомолу треба швидше і рішучіше позбавлятися застарілих форм і методів роботи. У ньому насамперед повинні посприяти звіти і вибори.

На XXV з'їзді ЛКСМ України підкреслювалося, що треба активно розвивати учнівське самоврядування, як надійний спосіб підвищення відповідальності юнаків і дівчат за міцні знання, формування життєвої позиції. Перебудові потрібні люди, готові брати активну участь в управлінні ділами суспільства, свого трудового колективу. І вчиться цьому треба в школі, де формуються перші навички, якщо хочете, смак до громадської діяльності, змінюється віра у власні сили. Дорослі повинні більше довіряти

шкільному комсомолу, щоб голос комсомольської організації був вирішальним. Подумайте, порадитесь про це на звітно-виборних зборах. Порадьтеся з педагогами, які питання шкільного життя ви берете вирішувати самі, а в яких будете їхніми надійними помічниками. Про розвиток учнівського самоврядування сьогодні треба говорити на повну силу. І не просто говорити, а діяти. Адже у школі немає двох: учнівського і педагогічного колективів. Є лише один. Вчительська комсомольська організація спільно з комітетом комсомолу школи мають бути ініціаторами і організаторами всіх добрих справ.

Окрема тема для серйозної розмови на зборах — наша робота з піонерами.

Заслухайте звіти загонів вожатих, подумайте над тим, яку допомогу треба надати піонерам. Важливо неформально підійти до виборів вожатих — попередити комсомолу в піонерських загонах.

Важливо також, хто очолює комсомольську організацію, кому буде виявлено довіря членів ВЛКСМ. Нехай це будуть справжні лідери шкільних колективів. Тож до виборів секретарів комітетів комсомолу треба підходити серйозно. В області є добрі приклади, коли на посаду секретаря пропонується відразу кілька кандидатів. Тож можна зробити так і в шкільних комсомольських організаціях. Обговоріть кандидатури напередодні зборів, принципово і прямо скажіть про позитивні риси і недоліки.

Важливо, щоб звітно-виборні збори пройшли зацікавлено, живо, в обстановці відвертого і правдивого обміну думками. Нікому не потрібні виступи по папірях, гучні слова і рапорти про успіхи. Не потрібне й критиканство, за яким часто проступає позиція стороннього спостерігача. Якщо критикуєш, то пропонуй, що треба зробити. А головне — треба діяти, працювати, наповнювати комсомольське життя новим змістом, конкретними добрими справами.

«Твій син тебе не посоромить!»

Чи знайдете ви сьогодні село, колгосп, місто, де не було б будівельного майданчика? А у будівництві вже точно не знайдете будови, де обходилося б без молоді.

Молоді обирають професію. Одні шукають романтики, іншим подавай перешкоди, треті прагнуть до самовизначення через працю. Прагнуть багато, але спільним знаменником буде те, що молоді прагнуть працювати, внести свою частку у велику справу перебудови і прискорення.

Не шукав легкої долі й Олексій Кондратенко. Найбільший потяг був до техніки. Ота любов і привела його в Олександрійське СПТУ № 7: забажав стати машиністом екскаватора. Професія вабила і романтикою, і складністю, і усідомленням того, що без неї зараз майже ніде не обходяться, а тим більше на будівництві.

Нині він згадає ті щасливі і безтурботні роки. Там, в училищі, він вперше своїми руками доторкнувся до важелів сталевого багиря. Там, ще на практиці, вийняв і свій перший кубометр ґрунту. То був початок. Були невдачі, промахи. Та відчував, що влюбленість приходить з кожним днем, місяцем. А нині у будівельно-монтажному поїзді № 704 його вже знають, як визнаного майстра своєї справи.

Першопрохідцями будови завжди є механізатори. Вони готують котловани і тран-

шеї під фундаменти й інженерні комунікації. А вже потім ідуть монтажники, муляри. Їхня праця на виду. А про працю перших не завжди згадають: вона під землею.

Залишив свої трудові автографи Олексій Кондратенко на будівництві відділкового гуртожитку, гуртожитку для профтехучилища № 12. Тут працювалося з радістю. Адже сам колись був «петеушником».

На підприємстві про Олексія говорять як про непосидючого: не робота його шукає, а він її. Не в його натурі, щоб техніка простоювала.

І на комсомольських, і на загальних виробничих зборах говорить спокійно, вгомо, аргументовано.

...Був щасливий вересень. Радісна пора відпустки. Вже зібрався поїхати провідати рідних. У листах сповіщали, що батько захворів. В нішні лежача квітень. Дружина доштовпала чоловіка у дорогу. У супутники набивався дворічний син Руслан: «І я хочу до бабусі і до дідуся». Та довелося поїзду відкласти.

На той час ще ятрила рана Чорнобиля. «Немає чужого болю» — звучало по радіо і телебаченню. Країна віддавала все, щоб приборкоти атом, котрий виривався з під контролю людини. Потребувалася і допомога Олексія Кондратенка. І комсомолець без хвилинного вагання, лис і належить солдатів, ступив крок вперед.

Він пам'ятав, коли в армії, присягаючи на вірність Батьківщині, говорив: «Клянусь віддати всі сили, знання, досвід, а якщо треба, то і життя». І ось прийшов такий час випробування.

Там, у Чорнобилі, призначили у пожежний підрозділ. Майже двадцять разів Олексію доводилося брати участь в операціях. І завжди вони виходили переможцями. У підрозділі він був групкомсоргом. Владою свого серця, владою комсомольської совісті він мав бути попереду, вести за собою. І він аів. Жодного кроку назад не було.

Того дня теж була важка робота. Надвечір'я сонце хилилося до заходу. Підрозділ пожежників повернувся у розташування. Тут на Альошу чекала телеграмка: помер батько. Оточили друзі, старші товариші.

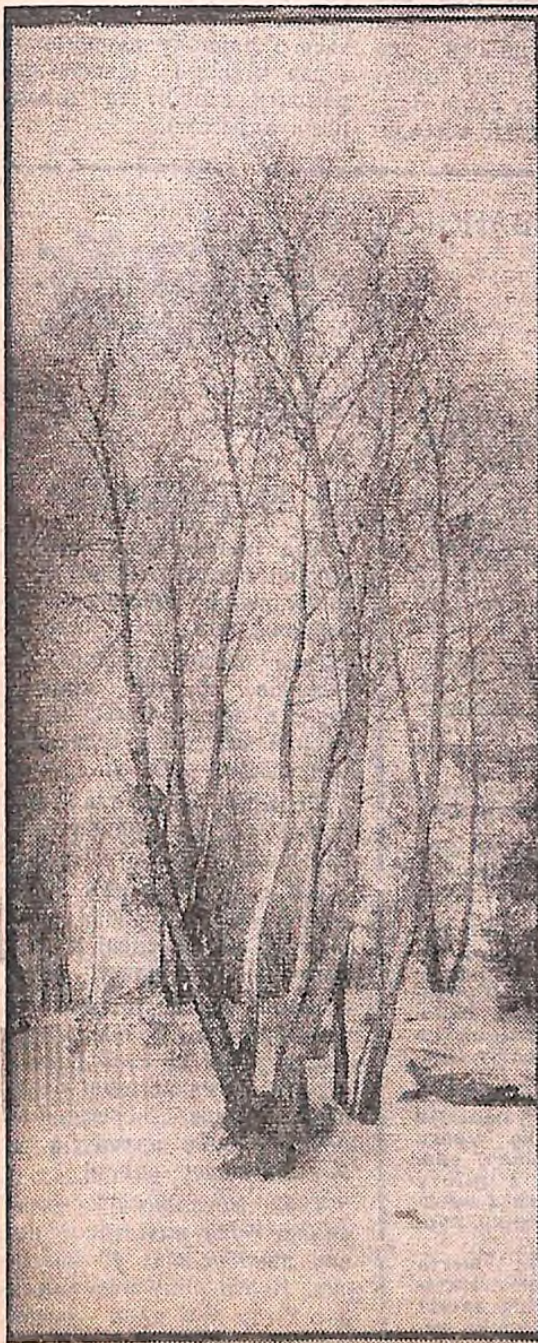
Та які слова могли втішити? Хотілося побути на самоті. Стисло у грудях. Підкотилася зрадничий клубок...

— Батьку! Батьку! Прости, пробач, але не зможу провести тебе в останній путь. Він залишився на своєму бойовому посту.

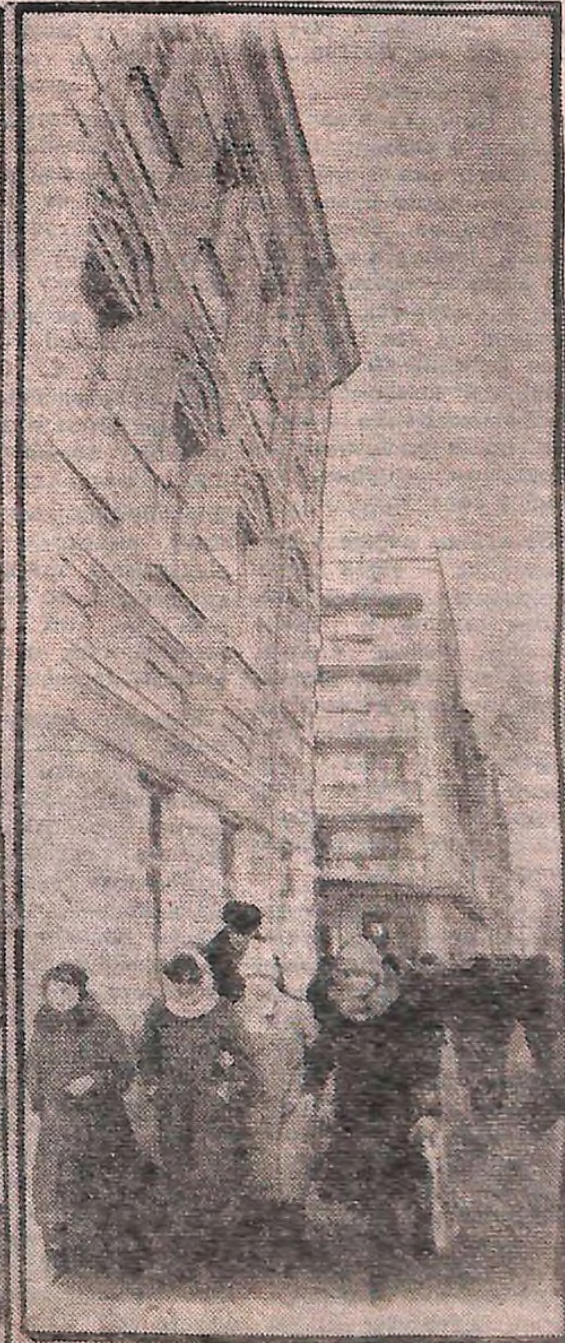
«За зразкове виконання службових обов'язків, за виявлені мужність і героїзм при ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС...» — такі слова записані у шести особистих подяках і відзначеному листівці на ім'я керівництва партійної, комсомольської організації поїзда.

З Олексієм зустрітися не вдалося. Повернувшись з відрадження, взяв відпустку і поїхав провідати матір. Взяв із собою і подяки. Підде він і на могилу до батька, подумки скаже: «Батьку! Свій обов'язок я виконав. Твій син тебе не посоромить!».

О. ГОЛОВОРІДЬКО.
м. Знамянка.

А вже весна в Кіровограді...

ЛІСТИ З ВІДСТАЮЧОГО КОЛГОСПУ

ЕКРЕТАР комітету комсомолу колгоспу імені Карла Маркса Н. Комар розмірковує: необхідне колективне вирішення питань, щоб не вийшло, як у древній притці — голова опинилася по один бін даєрей, а ноги ніяк не встигають за нею. Давай-те і ми разом з Надією подумаймо про те, що може утримати нерубайських хлопців і дівчат у рідному селі. Відданість рідній домівці, любов до землі? Можливо. Тим паче, що сама секретар якраз і належить до категорії людей, котрі на певному етапі життя раптово дійшли висновку: ніякі принади не здатні замінити звичного оточення, буденних клопотів, серед яких зростає, і які вкарбувалися в пам'ять на завжди.

про себе знати, — житлова проблема. Мало зводиться в Нерубайці житла, правління не допомагає й індивідуальним забудовникам.

Але давайте розглянемо проблему з іншого боку: чи все зробили самі комсомольці колгоспу імені Карла Маркса, аби життя стало насиченим не лише німими запитами, взаємними претензіями, а й добрими трудовими ділами, змістовним дозвіллям?

Хотів я познайомитися з діяльністю штабу «Комсомольського прожектора», переглянути матеріали перевірок, випуски «КП». Надія Комар довго перебирала папери, вагалася. Врешті зізналася: не дійшли ще руки до цієї роботи.

2. КОМУ БУТИ ГОСПОДАРЕМ?

Н. Комар працювала в Чернасах, була будівельницею. Мала дівчину й йди на житло: через це й подалися на будмайданчик. Та зрозуміла, якось, що з часом все важче й важче обходитися без милого серцю шматочка лісостепу, без села, що тупиться побіля Зеленої Брами. Тоді й почала збирати чемодани.

Чи жалкує про це нині, адже стільки проблем навалилося? «Ні, не задумувалась над цим, — відповідає, — Просто часу за роботою не вистає...».

І цим, вважає, все сказано. Нощу вона на себе завалила й справді нелегку. Тепер вже й сумнівається: чи варто було давати згоду на секретарювання, приймати від Галини Беязок справи? Та поїзд, як мовить, пішов, і питання це так і залишилося риторичним. Адже їй довірили комсомольці. І нині Надія Комар хвилює все та ж проблема: як припинити міграцію молоді з села?

Звичайно, перше і найголовніше — увага до неї керівників господарства, добра участь у важкій хвилині. Інакше кажучи, поява вчорашніх випускників місцевої десятирічки на тій чи іншій ділянці виробництва накладає конкретні обов'язки на представників адміністрації, громадських організацій колгоспу.

Питання принципове. Адже не випадково на січневому (1987 р.) Пленумі ЦК КПРС підкреслювалося, що оцінюватися робота керівників повинна не лише за повноту і своєчасне виконання планових показників, але й за реальними зусиллями, спрямованими на поліпшення умов праці і побуту людей. А саме питанням соціальної підтримки в господарстві приділяється недостатня увага. І найперше, що дає

То може господарство може похвалитися трудовими успіхами комсомольсько-молодіжних колективів? Секретар розводить руками, даючи зрозуміти, що КМК в колгоспі просто не існує.

Тим часом, можливості для створення молодіжних загонів і ланок в колгоспі є. І не малі: скажімо, тільки в першій тракторній бригаді успішно трудяться молоді механізатори Анатолій Гребенюк, Юрій Говорунов, інші хлопці, у другій — Василь Комар, Григорій Балашов, у автогаражі — Василь Дроботун, Петро Крижанівський... Трудяться кожен сам по собі. А чому б їм не об'єднати зусилля, не взяти на себе таку складну й відповідальну ділянку зернозбирництва, як вирощування кукурудзи? Переконали, що А. С. Остапчук, голова правління, проголосував би за подібне починання обома руками. Тобто, мова йде про молодіжну ініціативу (в даному випадку — про її відсутність), без якої просто неможливо увести перестройку, тих глибоких перемін, курс на які взято у нашій країні.

Будь-якій справі, як відомо, передують несприятелі того, що вже віджило своє. І початком конкретної роботи можна вважати слово. Гостре, принципове, яке не лише відкидає чи засуджує застарілі погляди, а й стає прологом до утвердження нового. Та даю вже не було в господарстві комсомольських зборів, на яких би молоді колгоспники принципово повели розмову про біди і проблеми, про відповідальність за економіку колгоспу. Навіть тоді, коли обговорювався проект Статуту ВЛКСМ, доводилося Надії Комар запрошувати всіх мало не пер-

сонально, по-старинці готувати виступаючих.

До пізнього вечора сиділи ми в невеликому кабінеті комітету комсомолу. Разом з інструктором райкому комсомолу Костантином Жорою намагалися з'ясувати: в чому вони, слабкі місця комсомольської організації колгоспу. Саме так: з'ясувати і допомогти хоч словом, дещо порадою, а не загнати на слизке.

У деяких аспектах діяльності поверховість, а то й відверта недбалість проглядаються, як на долоні. Їм, не в характері це Надії — пригладжує ти, видавати бажане за дійсне. Ось хоча б спортивна робота. Занедоано вона в господарстві. Може тому, що немає в селі спортзалу, не відповідають вимогам інші спортивні споруди. Але ж хто, як не молоді, комітет комсомолу, повинен турбуватися про спорудження нових і реконструкцію вже діючих майданчиків?

А от за культурно-масову роботу секретарю червоні не доводилося. Цікаві заходи в будинку культури проводяться, хоч і не так часто, як це було раніше. Коротко розповімо про два останні, тим більше, що мають вони безпосереднє відношення до сьогоднішніх справ у господарстві.

Дружніми оплесками зустріли однокласницю Юрію Мельника, Володимира Мосіна, Юрія та Петра Говорунових, коли піднялися ті на сцену. На грудях останнього — солдатська медаль «За відвагу». Хлопці розповідали про те, як виконували інтернаціональний обов'язок в далекому Афганістані, про своїх бойових побратимів, щиро ділилися планами на майбутнє. Характерна деталь: усі четверо вирішили пов'язати подальшу долю з сільськогосподарським виробництвом.

Після того вечора зрозуміла, — розповідає Надія Комар, — що військова доблесть юнаків і не взялася. На цей рік ремонт стінних блоків покладає на РБУ по ремонту житлофонду. Скаржникові лодь готова відстоювати наші ідеали не лише самовідданою працею, а й ціною власного життя.

І прозвучали ті слова без зайвого пафосу. Більше того, тепер усі четверо комсомольців — надійні Надії помічники, люди, на котрих можна покластися в усьому.

Інший епізод. Зустріч членів клубу веселих і цікавих. Змагаються механізатори і водії колгоспу. Знову переповнений зал, знову оплески. І сміх. То реакція на дошкульні дотепи Василя Дроботуна і Сергія Литвинова, котрі гостро викрикали тінюві сторони життя колгоспу: бракоробство, пияцтво, замаскований бюрократизм.

Несприйнятливий ганебний явище, розуміння, що добре, а що й не дуже — це вже дія, стверджувала секретар комітету комсомолу. Що ж, погодимося з нею. Та чи на пора б комсомольцям від підкидання «шпильок» в завуальованій формі перейти до діла? Тобто, якщо критикувати — то на повен голос!..

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комунар».

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НЕНАДРУКОВАНОГО

СКІЛЬКИ ГРІЄ ОБІЦЯНКА?

Лист родини Скрипниченків з Кіровограда був на спо-лох:

«Шановна редакціє, якщо на сторінки вашої газети потрібно щось смішче і до слів жалісне, завітуйте до нас в гості на вулицю Героїв Сталінграда, 10, квартира 212. Тут ми живемо та ми мої, що вода капає на підлогу. Мокрі шпалери відклеюються, стіни покривилися зеленим мохом, а батареї довісім не гріють. Квартира зуподобана до «диво» будівельників з будівельного управління № 1 «Кіровоград-міськбуд» і ВУ-528 «Запоріжжяремонт». Коштує такий подорошок немало: багато — 51 карбованець 72 копійки щомісяця: кооперативна в нас квартира. Але ж такі гроші треба платити за якісний дім? Смілий ріг ми пишемо в усі інстанції, приходять комісії, дивляться на наші біди, хитають головами, і... Сім років!».

Скажемо одразу: ніяких перебільшень тут нема. Але на власні очі ми побачили це після повторної скарги Скрипниченки. Копію першої скарги редакція направила до міського житлово-експлуатаційного об'єднання. За місяць отримали відповідь, підписану виконуючим обов'язки начальника об'єднання Ю. Г. Маленком:

«Факти, вказані в листі, частково мали місце. Виходом на місце 28 січня 1987 року встановлено, що температура повітря в квартирах була 18°C — це відповідає нормі. Батарея розміщена згідно проекту. Стіни місцями покривилися пліснявою, оскільки волога проникає через стіжки будівельних блоків.

Рішенням виконкому міської Ради народних депутатів ремонт стіжок було зобов'язано провести БУ-1 тресту «Кіровоградміськбуд», однак за ремонт так і не взялися. На цей рік ремонт стінних блоків покладає на РБУ по ремонту житлофонду. Скаржникові дано відповідь усно».

Питання, здається, роз'язалося. Але коли я після повторної скарги прибув на квартиру, то жажнував: на чей потрапив у лабораторію, де вивчається вплив підви-

щеної вологості на людський організм. Шпалери відклеїлися од стін, цвіль, краплі води. Почали гнити вікна й двері... Словом, все було так, як описували в своєму листі Скрипниченки. Температура в квартирі не досягала +12°.

Знала комісія коли прийти, — сказав І. М. Скрипниченко, — тоді саме по-тепліні було. А коли на вулиці мінусова температура... Вже набридло скаржитися, та й не знаю куди вже скаржитися. Сім років триває тяганина, сім років ходять комісії різні. І всі сім років обіцяють довести справу до кінця. Але обіцянки уже не гріють.

Недавно надійшов лист від ветерана Великої Вітчизняної війни, пенсіонера Ф. П. Попова, що мешкає на вулиці маршала Конева, 15 (ЖБК-39). В ній автор ставить питання: коли нарешті в будинку буде тепло, адже цієї зими в квартирах будинку була температура не вище 12—14 градусів?

«Всю зиму я мерз в онокі і землянках, потім до 1960 року перебивався в табірних наметах, потім жив в будинку без комунальних послуг. Нарешті дочекався квартири, а в ній холодно. То чи відчую я тепло на схилі свого віку? Чи відчую його маленькі діти з нашої будинку? Якщо так, то коли?» — рідні з його листа.

Аналогічні усні скарги висловили і працівники «Дружину», члени ЖБК-40 В. М. Хомоток і Л. О. Сизорова. І в їхніх квартирах весь час було холодно. А тому я вирішив навідатися до ЖЕДУ, у житлово-будівельної кооперативу.

Начальник ЖЕДУ Л. І. Савченко — недавній випускник КІСМУ.

Знаю, — каже Леонід Іванович, — про всі біди з теплом. Але скажу відверто: я очолюю ЖЕД тоді, коли вже не могло бути й мови про якісну підготовку до зими. Дещо, правда, встигли зробити: перевели всіх слюсарів (а від них багато чого залежить) на бригадний підряд і тепер їхня зарплата складає 150—200 крб. Позбулись і деяких байдужих до роботи людей. В нашій роботі байдужих не повинно бути. Треба сказати, що й міськви-

конком дивяться на наші біди крізь пальці. Щоправда, зараз міськвиконком склав план-графік виконання ремонтних робіт: замозування стіжків на 1987 рік.

Розказував «І. І. Савченко про досвід хмельничан (недавно здивував на педділья). Там останнє слово за керівником житлово-експлуатаційної діяльності кооперативу. Якщо начальник ЖЕДУ не поставив підпису під примовним актом, то ніхто не має права поставити свій підпис. А від цього виглядає загальна справа: оркестр ставиться надійний заслін».

А в нас, — усміхається Леонід Іванович, — докучає до парадоксу. Ось скажімо ВУ-528 «Запоріжжяремонт» споруджує всю систему опалення. І в усіх будинках, зведених за останні 7—10 років, скрізь одні й ті ж недоробки, циркоходжу я до начальника ВУ-528 Іванова, розказую, а у відповідь чую: «При чому тут я? Ідіть до такого-то інженера!». І називає прізвище. І ось і з'явилася думка: чи не випадкова людина в ВУ-528 Іванов, якщо не може дати конкретної відповіді за свій брак?

В душі останніх постанов партії та уряду такий підхід здається справді парадоксальним. І як наслідок з'являються скарги Скрипниченки, Попова та інших мешканців.

Керівник ЖЕДУ змушений і надалі роздавати обіцянки, які не гріють. Доки?

С. КОЛЕСНИКОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунар».

ВІД РЕДАКЦІЇ: Редакція згодом перевірить: як іде підготовка будинків житлово-будівельних кооперативів до зими, вже наступної. Ми повернемося до квартири Л. М. Скрипниченки та інших. Питання не знімається з порядку денного. А зараз чекаємо конкретних ремонтних робіт за вказаними адресами.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

«ПАМ'ЯТКА ІСТОРІЇ...»

ЧИ БАКАЛІЙНИЙ СКЛАД?»

Уже втретє за останні п'ять місяців цей заголовок появляється на сторінках нашої газети. Автор першої публікації Н. Терентьєва («МК» за 2 жовтня 1986 р.) у бесіді з головним архітектором області В. О. Раком та заступником голови правління обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури Г. П. Медведєвою порушувала, зокрема, питання збереження Покровської (Новоалександрівської) церкви та колишнього магазину «Турист» у Кіровограді. Говорилося і про те, що студенти історичного факультету педінституту могли б внести свій вклад у поширення знань про пам'ятки історії свого краю.

30 грудня 1986 року газета прокоментувала відповідь на вищезгадану статтю голови виконкому Кіровоградської районної Ради народних депутатів В. Є. Александровича. То була, власне, відписка, де йшлося тільки про переміщення проекту реставрації та інших паперів з приводу ремонту церкви по інстанціях.

І ось як на цю замітку під рубрикою «Відписалися» відгукнувся в. о. начальника міського житлово-експлуатаційного об'єднання Ю. Г. Маленко: «Документація на ремонт Покровської церкви знаходиться в міській дільні культури, виконкомі міськради народних депутатів, де вирішується питання дальшого проведення робіт по цьому об'єкту».

Папери рухаються, «питання вирішується», а пам'ятка історії як світла ребринка, так і світить. Наступна відповідь — задоволеної міськторгвідділом А. В. Бендеченко — звучить оптимістичніше: «Приміщення магазину «Турист» після ремонту буде використане під Будинком архітектора з влаштуванням на першому поверсі постійно діючої виставки робіт проєктних інститутів міста».

Секретар комітету комсомолу Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна О. Рафальський написав нам, що «справді, студенти інституту мало уваги приділяють пропаганді краєзнавчого матеріалу, слабо знають історію рідного краю». В зв'язку з цим у вузі планують провести кілька заходів разом з краєзнавчим музеєм і обласним архівом. В тематику нурових робіт включені краєзнавчі теми.

Особливу надію вселяють останні рядки листа О. Рафальського: «Наближеним часом кілька матеріалів на краєзнавчі теми буде запропоновано вашій газеті». Але ж коли, нарешті, буде зягнито діючих заходів? Не на словах, а на ділі?

«Рейс

на витривалість»

Під таким заголовком 20 грудня минулого року була опублікована критична кореспонденція про незадовільне обслуговування пасажирів. В ній зокрема йшлося про потаний автобусний зв'язок у селах Устинівського району.

Редакція одержала відповідь від заступника начальника обласного управління транспорту М. П. Котенка, який визнав, що наведені в кореспонденції факти мали місце. З метою поліпшення транспортного обслуговування у квітні 1987 року в переходом на весняно-літній період буде переглянута розклад руху автобусів в Устинівському районі.

Торк Устинівський автобусний було виділено 5 нових автобусів із 10 існуючих. Цього року планується поставити ще один новий автобус ПАЗ-672.

ІНТЕРВ'Ю

«АЛЛО, БАКУ?.. ВІДПОВІДАЙТЕ КІРОВОГРАДУ!»

Сьогодні люди звикли користуватися послугами телефону. Вигідно. Зручно. Але чи завжди вигідно і зручно користуватися телефоном в обласному центрі? Про це ми запитали у начальника цеху міжміського телефонного зв'язку О. Д. КОВАЛЕНКО.

О. Д. КОВАЛЕНКО: А ви часто користуєтесь послугами міжміського зв'язку?

О. Д. КОВАЛЕНКО: Доводиться і, буду відверта, далеко не завжди з успіхом.

О. К.: Щодня мій особистий телефон не замовляє. Люди дзвонять, скажіться. Як це так — замовив Москву, півдня чекає, а потім повідомили, що дадуть завтра. Мені сьогодні потрібно!

О. Д. КОВАЛЕНКО: Так на Москву ж код 4.

О. К.: Я йому так і порадила, але у відповідь почула стільки слів, що второпала лише одне: «абонент не зобов'язаний робити те, за що телефоністам гроші платять». Наш телефонний зв'язок — задоволення? Згодна.

Але зрозумійте і нас — у телефоністках всього 15 каналів. А замовлень дуже багато. Щодня 5—6 тисяч людей говорять по телефону. І не тільки з Москвою. Тимі каналами, що у нас є, ведуться розмови з містами, яких по коду не набереш. Хіба важко «сердитому» абоненту самому набрати Москву, а не чекати, поки дійде його черга.

О. Д. КОВАЛЕНКО: Але ж часто по півдня крутять диск доводиться.

О. К.: Ми завжди можемо, якщо не виходить.

О. Д. КОВАЛЕНКО: А ще якого характеру ви одержуєте скarti, крім згаданих вище!

О. К.: Буває, скажіться на грубисті телефоністки. Ми кожній новій телефоністці говоримо про те, що робота наша вимагає особливого терпіння. Адже клієнти є різні. З різних причин дзвонять вони, нервують, можливо, від цих дзвінків щось залежить у їхньому житті, отже, треба бути не тільки ввічливими, а якщо хочете, запобігливими, щоб людина відчувала, що ти, телефоністка, зацікавлена саме її турботами. Розумієте? Отже, працюючи в сфері зв'язку, треба бути ще й психологом. Вся наша робота спрямована на задоволення потреб наших клієнтів. Тож тим, хто не хоче усвідомити цього для себе раз і назавжди, треба займатися іншими справами.

О. Д. КОВАЛЕНКО: Ольга Дмитрівно, а які можливості у нашого зв'язку? З якими містами ми можемо розмовляти?

О. К.: Практично з будь-яким куточком земної кулі. Хоч і з Берегом Слонової Кістки, скажімо...

О. Д. КОВАЛЕНКО: Берет Слонової Кістки в даний момент нас не цікавить, а ось, приміром, з містами Кавказу поговорити не так легко...

О. К.: Дійсно, вихід на Кавказ у нас обмежений. Все з тої ж причини: мало каналів. Цього року намічають їх збільшити. В перспективі Ленінград, Кишинів. Ви, звичайно, запитаете ще про перспективи. Скажу: вся телефонна служба поділена на вузли. І в недалекому майбутньому автоматичним шляхом зможемо виходити на будь-який вузол. Тоді і міста Кавказу

будуть не далі, наприклад, с. Іванівки Добро-величківського району...

О. Д. КОВАЛЕНКО: ...до якої сьогодні додзвонитись не багато легше, ніж у Баку, скажімо.

О. К.: Сільський зв'язок — це наша турбота номер один. Він знаходиться в досить скрутному становищі. Додзвонитися до тієї ж Іванівки не так важко, але поговорити — проблема.

О. Д. КОВАЛЕНКО: Кілька слів про ваш колектив. Адже робота служби зв'язку у першу чергу залежить від телефоністок.

О. К.: Не тільки від телефоністок, у нас багато служб. Просто телефоністки — це ті, кого ми знаємо, з ким спілкуємося. У нас хороші дівчата працюють. Таня Горбань, групкомсорт комутаторної зали, ввічлива, добра, ініціативна. Добре працюють Іра Антипова, Анжела Гарлицька, Валя Лапичка.

На комутаторі працює дві комсомольсько-молодіжні бригади, що змагаються між собою.

О. Д. КОВАЛЕНКО: Ольга Дмитрівно, робота міжміського зв'язку у так звані «години пік», тобто святкові дні, має, напевно, підвищений статус!

О. К.: Знаєте, у святкові дні напруга на комутаторі зменшується, а ось перед святами чи під час екстремальних ситуацій (наприклад, землетрус у Кишиневі) працювати дуже важко. Доводиться мобілізувати всі наші можливості. Підсилюється змінна, використовуємо весь можливий резерв. Особливо у новорічну ніч «дістається» нашим телефоністкам. Хоч працювати в цей час, як не дивно, вони люблять. Дзвонять незнайомі люди, щоб привітати зі святом самих телефоністок, дзвонять з проханням якнайшвидше зв'язати з абонентами. Звичайно, ми намагаємося не псувати людям настрої. І не тільки ми, а й телефоністки, які приймають наші замовлення в інших містах. А знаєте, я скажу, іноді ми ще не дооцінюємо роботу телефоністок, всю її складність, хоч умови їхньої праці сьогодні набагато поліпшилися.

О. Д. КОВАЛЕНКО: Ольга Дмитрівно, у документах XXVII з'їзду партії говориться про необхідність підвищення рівня автоматизації міжміського телефонного зв'язку до 70 процентів. Що вже зроблено?

О. К.: У Кіровограді зараз 75 процентів вихідних телефонних розмов автоматизовано. Підвищився рівень транзитних розмов, тобто, коли телефоністки району виходять на всю країну через нашу станцію. Нині закінчується будівництво нової АТС, на яку ми покладемо великі надії, бо це, як уже зазначалося, і збільшення кількості каналів, і розширення можливостей автоматичного зв'язку...

О. Д. КОВАЛЕНКО: І, будемо вірити, — його якості.

О. К.: Безперечно. Бесіду вела В. ЛЕВОЧКО.

ЧИ ПОТРІБНО «БОРОТИСЯ» З МОЛОДДЮ?

Танки напівавтоматично-стріляти, як цей, що бадьоро кронував по платформі станції берлінського метро, мені доводилося бачити лише в мрію. Перехожі з посмішкою проводжали його очима, червоноголового, з індіанським чубчиком на маківці, обчепленого якимись ланцюжками і значками, в коротких, плямистих штаних і обідраній куртці. До уваги преси він явно не гнав і навіть був збентежений тим, що мене захищав його зовнішній вигляд.

Виявилось, що пани цей тільки зовні — пани, що працює він, як багато його ровесників, на одному з підприємств столиці, що є у нього і сім'я, і будинок, що незабаром він піде служити в армію. Словом, зовнішня атрибутика виявилась головним чином даніною моді, а також певним символом, що означає причетність хлопця до однієї з груп молоді, яку нам зрозуміліше буде назвати придуманим недавно словосполученням «неформальне об'єднання».

Зустрів я цього хлопця, коли йшов на бесіду із секретарем Спілки вільної німецької молоді Йоханом Веллердингом.

Про те, як ставляться в СВНМ до існування в НДР «неформальних груп» молоді, і було моє перше запитання.

— Спокійно, — усміхнувся Йохан. — Це наша принципова позиція. Поділяти молоді на правильних і тих, що заблукали, — шлях помилковий, як показує досвід. Адже у нас не дві молоді, а одна. Тому ми намагаємося не говорити про будь-яких паників, хіпів, любителів авангардистської музики у третій особі — вони. Це все — ми, і пробадемо у нас одні й ті ж. Певний час вважалося, що спонтанно організована молоді, яка екстравагантно одягається, яка слухає незвичну музику, — продукт західного впливу, що з подібними явищами у нашому суспільстві неодмінно треба боротися. Порочність таких уявлень підтверджується на практиці. Всілякі спроби примусити змінити поведінку, стиль танців чи довжину волосся призводили до різкого протесту з боку тих, кого ми хотіли перевиховати.

Сьогодні для нас очевидно: молодіжна культура у кожного покоління завжди своя. І ставиться до неї треба шанобливо. Зовнішні її форми нерідко заносяться до нас із Заходу, і наше завдання або, якщо вони суперечать нашій моралі, протиставити щось краще, або, якщо це неможливо, заповнити їх новим змістом. Так було, наприклад, з рок-музикою. Спробуйте-но сьогодні пробити-

дальшого підвищення продуктивності праці. Виховання підрастаючого покоління — турбота не тільки молодіжної спілки, але й усієї держави. А головним інструментом правильного виховання завжди залишалося довіря. Легко критикувати юнаків та дівчат за інфантильність, важче дати їм таке завдання, від якого прямо залежала б доля справи, в якій вони могли б гідно себе проявити. В нас в НДР кожен, хто після закінчення вузу чи технікуму приходить на роботу, одразу отримує таке завдання. Ми вирішили не проводити меж між поколіннями. Хай молодь відчує себе невід'ємною часткою нашого суспільства. Хай у неї буде можливість на конкретній, потрібній справі проявити свою критичність, новаторство, навіть і невдоволення тим, що робили їх попередники. Адже юнацька неспокійність, нонконформізм можуть стати дуже важливим елементом у роботі на виробництві.

— А що залежить у даному випадку безпосередньо від СВНМ?

— Немало. Досить, наприклад, сказати, що в берлінському житловому будівництві за ініціативою СВНМ бере участь 20 тисяч молодих добровольців, і незалежно на природу на цих ділянках пліється кадрів, цифра ця залишається незмінною протягом кількох років. Звичайно, переконаність важко виміряти статистикою, але, однак, нам усе ж таки вдається довести до розуміння юнаків та дівчат, що саме від них залежить, чи буде протягом найближчих років у нашій республіці повністю вирішене житлове питання чи ні. Ад-

же участь у цьому будівництві ґрунтується головним чином на свідомості кожного.

Інше — тісна взаємодія членів СВНМ на виробництві з керівництвом підприємств. Головним принципом проведення зборів керівників «Спілки» є конкретність, тобто обговорення в першу чергу життєво важливих питань своєї роботи. Юні пропонують і шляхи удосконалення виробничого процесу, про які потім доповідать керівництву. А керівництво, в свою чергу, не може відмахнутися від них, тому що пропозиції ці надходять не від людей, що працюють на ційхвалі, а від тих, хто безпосередньо бере участь у справі.

Таким чином, у підсумку створюється такий ландшафт: пряма участь молоді прямо з-за шкільної партії у виробництві породжує їх зацікавленість в його удосконаленні, а значить, і інтенсифікації зборів організації СВНМ на різноманітних рівнях набувають конкретного і творчого характеру, а керівництво підприємств не може обійти увагою молодіжні ініціативи, оскільки саме виявляє довіря спеціалістам-початківцям.

Коли я вийшов із старовинної будови на Унтер ден Лінде, в якому знаходиться Центральна рада СВНМ, то побачив, як молоді люди демонтували ринтовання, що обляпили тільки-но реконструйований будинок напроти. На його стіні красувалася червоний плакат «Ініціатива Спілки вільної німецької молоді». Погано було видно здалеку.

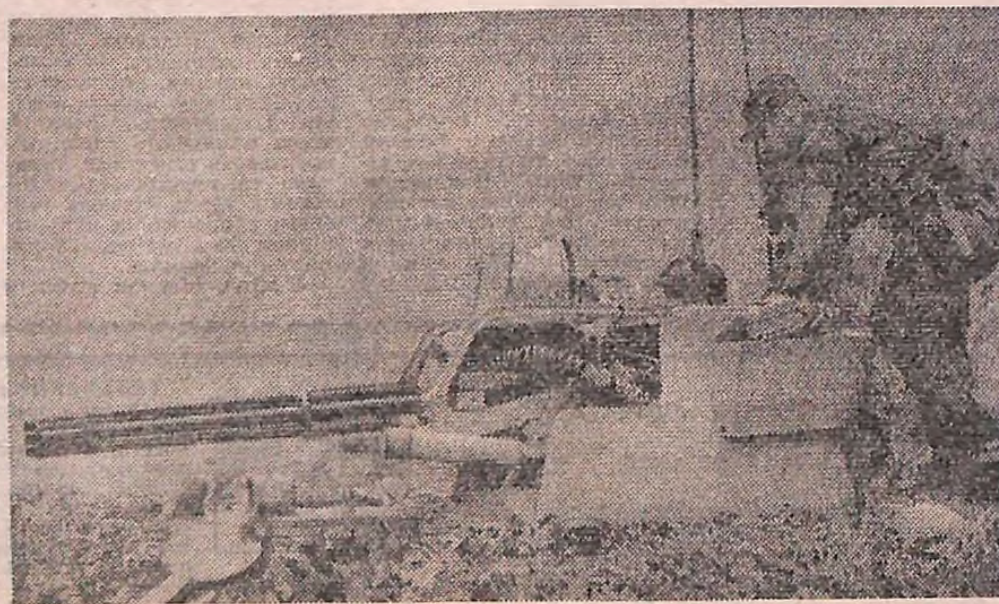
Дмитро ПОЛЯКОВ,
спецкор АПН.

Берлін—Москва.

Р. С. Кому займатися підлітками, що одягаються незвично, шокуючи своїм виглядом оточуючих? Чому виникають негаразди багатослівні дискусії, покликані «докопатися до суті», яка почасти стає одкровенням як для самих підлітків, так і для тих, хто вперто намагається «зрозуміти», чому у когось у вусі — сережка, а на рукаві — заклепка, чому один надія потерті джинси, а інший — шорти, чому у цього голова наголо, а у того — «як запущений сад»? І що за всім цим криється? Чи не якийсь небачений рух? І нове питання: а чи так вже потрібна така пильна увага до подібних речей? І все-таки, кому займатися підлітками, які незвично одягаються? Міліції? Пресі, яка досягла особливих успіхів на цьому поприщі? Чи комсомолу? А, можливо, залишити юш у спокої? Запитання...

Малюнок Георгія ПОГОРЕЛОВА.
(АПН).

Вашингтонська адміністрація продовжує виношувати плани знищення Сандіністської революції. Згідно даних компетентних органів Нікарагуа, Центральне розвідувальне управління США готує нові вторгнення самосіських банд у республіку з метою захопити і поставити під їх контроль частину території країни.

У рамках підготовки до вторгнення, у розташованому на території Гондурасу таборі «контрас» Агуанате, агенти ЦРУ розпочали інтенсивне навчання найомників методів диверсій і саботажу. У Гондурасі ж проводяться військові ігрища Пентагону, під час яких відпрацьовуються варіанти «надавання допомоги» «контрас».

На знімку: америнанські війни на території Гондурасу.

Фотохроніка ТАРС.

«АМУРСЬКІ ХВИЛІ»

І ЕСТРАДА

«Нам песня строить и жить помогает...». Ці рядки відомі пісні з повною мірою можна віднести до мейнстріму та доярок, робітників та культурників Долинського району, які зібралися на другий тур Другого Всеукраїнського фестивалю народної творчості, присвяченого 70 річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Близько 500 аматорів демонстрували на районній сцені свою майстерність у піснях, музиці, танцях...

Відкрив концерт хор колегів імені Шорса яким керує заслужений працівник культури УРСР А. Добролюбовський Дружними оплесками глядачі зустріли виконавчий хор на чолі з «Амурськими хвилями». Із задоволенням глядачі сприймали імені хору колегів імені Шорса.

Відкрив концерт хор колегів імені Шорса яким керує заслужений працівник культури УРСР А. Добролюбовський Дружними оплесками глядачі зустріли виконавчий хор на чолі з «Амурськими хвилями». Із задоволенням глядачі сприймали імені хору колегів імені Шорса.

Широко у концерті були представлені й музичні колективи району — ансамбль народних інструментів цукрозаводу, естрадний оркестр Долинського РБК, тріо музикантів Лаврівського сільського клубу.

У фойє районного будинку культури гості отримали чудові вишивки М. Мантук із колгоспу імені Фрунзе, Г. Бенюк та Е. Грушак із села Першотравневого тощо.

В. ГРИШИН.

**ЧИТАЙТЕ
В НАЙБЛИЖЧИХ
НОМЕРАХ**

★ Байдужість з боку деяких відповідальних працівників обласного центру стала причиною багаторічних страждань родини.

★ Менше місяця залишається до відкриття ХХ з'їзду ВЛКСМ. Кіровоградщина на цей важливий комсомольський форум представлена двадцятьма делегатами. Чергова розповідь про одного з них — механізатора колгоспу імені Чкалова Новомиргородського району Валерія Височина.

★ Днями «Сівачеві» минає двадцять років з дня заснування. Звітують члени кіровоградської міської молодіжної літературної студії при «Молодому комунарі».

МОДНИЦІ З ПЕРЕДМІСТЯ

— Схоже, — зізнався М. М. Крищенко, модельєр-конструктор експериментального цеху Кіровоградського ательє № 1, — скоро законодавцями моди стануть японки. Ці, ці, Крістіану Діор і В. Зайцеву нічого не загрожує, але Японія виходить на арену світової моди. Очевидно, це пов'язано зі зміною суспільної ролі японської жінки. Раніше японська дівчина могла бути немодною, наслідуючи західні зразки, але як тільки виходила заміж, одягала кімоно і, як кажуть, «пропала в віртуальний травень». Сьогодні молода японка повинна прислухатися до вестіалі моди.

— Маріє Минолаїно, а що диктує мода нашим співвітчизницям? Все-таки їм хоч і не більшу частину життя проводять у домашньому халаті, бальні сукні теж не часто одягають до весілля, особливо після одруження. Втім, наші модниці з передмість вадуть фору японкам, пристосовуючи їх кімоно.

— Кімоно, «летюча миша» залишається прикра-

сою гардеробу жінки і сьогодні. Наша молодіжна мода останнім часом виділяється в окремий асортимент. Сьогодні мода диктує, тобто пропонує не класичний стиль, а індивідуальну участь у створенні свого образу. Модню те, що красиво. Я цілком згодна з цією істиною. Але краще ніколи не буде, коли жінка не вміє фантазувати над своєю зовнішністю і вбранням. Що пропонує мода у новому сезоні? Насамперед спідниця-годе. В чому їх особливості? Вони наслідують будинок жінки, тому що приймають розширюються до нижнього шийного стегна. Багато для моди-87 характерний прямий силует з його варіантами. У сукнях і піджаках (які, до речі, з приходом тепла стають особливо популярними) модні широкі лінії плечей і в таких випадках заужений низ.

— Кажуть, нове — це добре забуте старе. А яку моді реалізується ця мудрість?

— Входить у моду ліф, який раніше облягав жи-

воту фігуру, і спідниця в іспанському, циганському стилі. Коли поритесь у нашій пам'яті, то це мода кінця 50-х років. Довжина моделей найрізноманітніша — від середини коліна до ністочки ноги. Тільки раджу бути обережними. Якщо певиско повна жінка одягне відверто подовжену сукню, не впевнена, що це викличе захоплення тих, хто її оточує. Чоловіка, насамперед, нехай і в медовий місяць. Отже, не треба вважати, що мода не впливає на сімейні відносини. Якщо молода жінка у погоні за модою втрачає сімейний бюджет, а чоловік її не Рокфеллер усе-таки, то до сімейного благополуччя і злагоди це не приведе.

— Тоді як сучасній жінці одягатися, щоб це було дешево і сердито?

— Зовсім не треба сучасній жінці одягатися дешево! Існує парадоксальна істина: «Мій чоловік не настільки багатий, щоб я купувала дешеві речі». Треба одягатися економічно. Зовсім не обов'язково мати десяток модних суконь.

Досить однієї вишньої і пари ділових, але, щоб вони були на рівні вимог сучасної моди. Коли молода жінка з'являється на роботу, не дуже не цюдня зміниючи туалет. Це не садишити про її внутрішню культуру.

— А як бути з брюками? Не зайві вони у гардеробі молоді жінки?

— Ні в якому випадку. Брюки належить «почесати» місце. Модні брюки, які дуже нагадують чоловічі.

Кілька слів про біжутерію. Її може бути багато, але обов'язково до нечітких туалетів.

— Маріє Минолаїно, а що радить мода для дому, для сім'ї?

— Вдома треба одягатися зручно. Добре мати брючний ансамбль і цілком не одягатися виключно, приймаючи гостей. Адже якщо господарня одягнена з претензією, гості почуватимуть себе не в своїй тарілці.

І останнє, що б я хотіла порадити молодій жінці: пам'ятати чеховську думку про гармонійність розвитку особистості. Модна сукня і красива зачіска не врятує людину, обідану інтелектом.

Розмову вела
Л. КАРИМОВА.

ОБРЯДИ НАШІ РАДЯНСЬКІ

Серед гостей — Гіменей

День свого весілля учениця Олександрійського культосвітнього училища Лариса Кравцова і вчитель Новопраської середньої школи Віктор Мочерняк відзначили в центральному будинку культури. На весіллі не пили нічого «для настрою», але веселі сміх лунав з усіх куточків залу. Представники місцевої держатирки, району комсомолу, культосвітнього училища, однокласники молодих, їх батьки, родичі, друзі читали вірші, дарували жінці і нареченій пісні. Всіх охопило хвилювання, коли Валентина Сергіївна Кравцова, мати Лариси, виконала пісню «Дорослішають діти», а батько, Валерій Іосифович, прочитав цілу композицію із різних віршів і пісень.

Все це на високому рівні організувала Тетяна Миколаївна Безсольова. Всі були зайняті у влаштованому нею спектаклі. Тут з'являвся Гіменей, зачитувалися накази, поради молодим, проводилися конкурси на вміння вести домашнє господарство. Всі захопили турнір майбутніх бабусь і дідусів.

Цікаву програму для торжества підготував ВІА Новопраського ЦБК (керівник В. Волошин). Допомогу в організації весілля подали виконком селищної Ради народних депутатів, кафе «Мрія», директор ЦБК Є. С. Логвин, фотограф райпобуткомбінату В. А. Смордін.

Добре було б, аби культосвітнє училище допомогло в підготовці кадрів, котрі могли б влаштовувати і проводити безалкогольні народні гуляння з урахуванням вікових традицій.

М. ТКАЧОВА,
Нова Прага,
Олександрійський район.

190 хлопчиків і дівчаток приходять щодня у компанійський дитсадок «Пролісок». Погляньте на веселі вдоволені личка вихованців молодшої групи — видно, непогано вони почувають себе під опікою вихователів Наталії Іванівни ОЛІШНИК, депутата Компанійської селищної Ради. Десять років вона на цій роботі. І, мабуть, найкраще визнання за вкладені в неї зусилля — оті маленькі ручки довкола ший...
Фото В. ГРИБА.

сміт Компанійка.

МОЛОДІЙ ГОСПОДИНІ НА ЗАМІТКУ

ТІСТЕЧКА «КАРТОПЛИНКА»

Печиво пропускають через м'ясорубку або труть на терці з дрібними отворами, змішують з вершковим маслом, какао-порошком, цукром, формують з утвореної суміші кульки і обкачують у подрібненому печиві. Підготовлені тістечка кладуть у холодильник.

1 кг готового печива, 500 г вершкового масла, 3 столові ложки какао-порошку, 2 з половиною склянки цукру-піску.

КЕКС ІЗ СИРОМ

Яйця старанно розтирають із цукром-піском. Додають розм'якшене вершкове масло, протертий кисломолочний сир, просіяне борошно, старанно промішують і пшущений сімом, соду та сіль і замішують тісто. Поділивши його на дві рівні частини, кожді з них змащують маслом форми і випікають протягом 50—55 хвилин при температурі 180—190

градусів. Готовий кекс посипають цукровою пудрою.

1 яйце, 1 склянка цукру-піску, 5 столових ложок вершкового масла, 250 г сир, 2 склянки пшущеного борошна, пшущений сімом, пшущений сімом, соду та сіль на кінчику ножа, 1 чайна ложка цукрової пудри.

ТОРТ «ЮВІЛЕЙНИЙ»

Жовтки старанно розтирають з цукром та розм'якшеним вершковим маслом. Додають просіяну оцтову соду, просіяне борошно і замішують тісто. Ділять його на п'ять частин. І кожну розгачують. Випікають при температурі 180—200 градусів. Коли коржі охолонуть, їх обмазують кремом, посилають подрібненими ядрами горіхів і з'єднують. Верхній корж обмазують кремом, посилають крихтами з печива та подрібненими горіхами. Крем готують так: білки збивають із цукром-піском та чорносмородиновим вином. 4 яйця, пшущений сімом, соду та сіль на кінчику ножа, 1 чайна ложка цукрової пудри.

цукру-піску (в тому числі 1 склянка для тіста), 300 г вершкового масла, пшущений сімом, соду та сіль на кінчику ножа, 1 чайна ложка цукрової пудри.

ТОРТ «МЕДОВА ГІРКА»

Розмішують яйця, вщипають просіяне пшущене борошно і замішують тісто, як на локшину. Розгачують на тоненькі смужки, які нарізають на дрібні кусочки. Обмазують їх у добре нагрітому жирі, укладають гіркою і заливають сиромом. Для його приготування розтоплюють мед, додають цукор, пісок, воду, добре перемішують і доводять до кипіння. Обливають сиромом гіркі обливають подрібненими ядрами горіхів і вдріге поливають сиромом. Випікають на холод.

4 яйця, 1 склянка меду, 1 столова ложка цукру-піску, по 1 склянці пшущеного борошна та ядр горіхів, 2 столові ложки води, 1 пачка кулінарного жиру.

ТЕМПЕРАМЕНТ НА ОКО

Перу болгарського професора Кирила Василева належить книга «Любов» (у нас видається двічі), назва якої вичерпно говорить про зміст. Нам у ній здалися, поміж іншого, цікавими міркування про темпераменти людей, від комбінацій яких не в останню чергу залежить успіх сімейного союзу. К. Василев вважає, що значною мірою психічний склад людини видає зовнішність. Ось до яких висновків прийшов автор, враховуючи й думки інших дослідників.

Холерики звичайно мають карі чи темно-зелені очі, більшість флегматиків — голубі, меланхоліки — темно-сірі. Що до форми очей — для холериків типові опуклі, для меланхоліків — порівняно невеликі, глибоко посажені. Чимало скажуть спостережливому фізіологісту й губи. Тонкі й сухуваті губи з опущеними куточками характерні для меланхоліків, повні, пружні — для холериків. Загнуті куточки вгору — для сангвініків, строго горизонтальні — для флегматиків. Нижня губа виступає вперед — ознака цілеспрямованості й твердості волі, але часом у поєднанні з безцеремонністю, зверхнім ставленням до оточуючих. Твердо стиснуті губи — ознака рішучості, але, можливо, й холодного раціоналізму. Нечітких контурів, напіврозтулені губи — свідчення того, що людина слабо себе контролює, безвольна, піддається чужим впливам. Виразно окреслені, стиснуті без напруження губи типові для людей із рівним характером.

Великий ніс із горбинкою може свідчити про холеричний темперамент, довгий і тонкий, загнутий на кінчику — про меланхолічний. Широкий, круглий ніс має належати флегматикові, гострий чи кривий — сангвініку. Прямий, «кримський» ніс — свідчення динамічної рівноваги.

«ГАВ-ГАВ!»

Нечасто при розгляді справ про розлучення доводиться стикатися з такими претензіями подружжя, як одному бельгійському суду. Колишній чоловік і дружина ніяк не могли поділити пуделя, що жив у них. Довелося викликати в суд свідків, які показали: більше про собаку піклувалася господарня. Її і залишили пса. З умовою, що вона дозволить колишньому чоловіку навідувати пуделя по вихідних.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На укр. мові виходить

БН 02128.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обл. 0,5 друку арк.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Тираж 64 000